

den Gang. Men *nu* kan jeg ikke i min dristigste Fantasi vente, at man i Rigsdagen skulde naa til et Resultat, der kirkeligt set og aandeligt set var bedre end det, som det kirkelige Udvalg har udarbejdet. Derfor maa jeg absolut stille mig anderledes denne Gang og stemme for.

Sluttelig skal jeg paa den Gruppens Vegne, hvis Ordfører jeg har haft den Ære at være, udtale følgende:

1) Det kan kun anses for at være forsvarligt at genindføre Menighedsraad, naar disse komme til at danne Underbygningen i en Kirkeforfatning med en repræsentativ og raadgivende Forsamling i Lighed med „det kirkelige Udvalg“ og i væsentlig Overensstemmelse med det af dette udarbejdede Forslag.

2) Med Hensyn til Valgret og Valgbarhed kræves Erklæringer, der ligeledes ere i væsentlig Overensstemmelse med „det kirkelige Udvalg“s Forslag.

3) Bestemmelserne om Menighedsmøder og Menighedsnævn maa bortfalde.

4) Ordningen af Præstevalg maa bringes til endelig — ikke midlertidig — Løsning.

5) Der bør ikke vedtages nogen Lov om Menighedsraad, Kirkeforfatning og Præstevalg, *uden at der samtidig tilvejebringes en Præstelønningslov.*

Naar jeg derefter skulde sige nogle ganske faa Ord om det andet Lovforslag, kan jeg fatte mig i Korthed. Jeg har allerede berørt det og har allerede udtalt, at jeg hilser det med Glæde, at man dog har fundet sig foranlediget til, jeg tør vel næsten sige nødsaget til, at anvende Udtrykket „evangelisk-luthersk“. Det er jo saa klart som noget, at man ikke kan have en Folkekirkens svævende, Udtrykket *maa* bruges. Alle Kirker, baade Folkekirker og Frikirker, maa have noget, der er symbolsk for dem, noget, der udtaler, hvad der er det særlige for dem. Og Grundloven siger klart for den danske Folkekirkens Vedkommende, hvori det bestaar, og dette Udtryk bør bibeholdes. Jeg hilser, som sagt, med Glæde, at det dog er anvendt her. — Med Hensyn til selve Sagen kan jeg ligeledes som Ordfører for den Gruppe, paa hvis Vegne jeg har den Ære at tale, sige, at man fra den Side ingenlunde er til Sinds at lægge dette Forslag Hindringer i Vejen, men vil være villig til at give det en velvillig Modtagelse og Behandling.

Johansen: Naar vi nu hørte de Betingelser, som det ærede Medlem (Holstein-Holsteinborg), der nys talte, stillede for, at dette Lovforslag om Menighedsraad

skulde kunne gaa igennem, synes der at være grumme, grumme lidt Udsigt til en Løsning af dette Spørgsmaal. Men vi have jo her i dette Ting ikke sjælden hørt stærke Ord, ogsaa, som de Ord, der kom fra det ærede Medlem, meget stærke Ord, og man har tidt hørt store Betingelser stillede op for en Sags Løsning, og dog er der kommet et Resultat til Slut. Jeg er nu ogsaa overbevist om, at man nok skal kunne naa et Resultat her. Thi Sagen er jo den, at dette Lovforslag, som her foreligger, ligger tæt op ad det, som Landstinget har været med til at vedtage i Fjor. De foretagne Forandringer føler jeg mig i Grunden overbevist om ikke ere saa store, at de ville være i Stand til at lægge Hindringer i Vejen for dette Lovforslag.

Det er ret interessant at se, hvorledes de forskellige Partier i Folketinget ud fra de mest forskellige Forudsætninger have enedes om at vedtage det foreliggende Lovforslag. Det er interessant, fordi Grunden dertil er, at vi have haft et Folketingsvalg siden sidst, og de, der deltog i Valgforhandlingerne, ville vide, at der var stærke Ønsker fremme rundt om i alle Valgkredse om, at den Menighedsraadslov, som ved et Uheld, kan jeg gerne sige, strandede i Fjor, atter maatte komme frem, og Menighedsraadene komme til at virke Landet over. Se, det er dette Ønske, der har været saa stærkt, at det har øvet sin store Indflydelse paa selve Folketinget, der staar Befolkningen langt, langt nærmere end dette høje Ting og altsaa ogsaa vil være i Stand til at give et Udtryk for, hvad der rører sig i selve Befolkningen. Jeg tror heller ikke, at vi her i Landstinget skulle sidde det, der ønskes ude i Befolkningen, overhørig. Thi det kunde dog gerne være, at det kunde have saa stærke Følger, at de, der stille sig imod en Gennemførelse af det foreliggende Lovforslag, og som mene, at man skal holde sammen paa Kirken, ere med til at lægge en Spire, der vil være i Stand til at sprænge Kirken, dersom de ikke i nogen Maade ville tage Hensyn til de Tanker og Følelser, der røre sig ude i Befolkningen.

Jeg ved meget vel, at der ude i Befolkningen findes dem, der ere Modstandere af Menighedsraadene, og disse Modstandere komme ad forskellige Veje til det samme Maal. Saa snart der er Tale om Menighedsraadene, sige nogle: Ja, det er jo Begyndelsen til en Kirkeforfatning, og en saadan ville vi ikke have med at gøre, og saa vide de at male for os med de stærkeste Farver, hvad Ulykke der vilde ske for Kirken, dersom der kom en Kirkeforfatning. Nu maa